

உ

சிவமயம்.

ஶிவரஹஸ்யே நவமாம்ஶே ஶங்கர-
ப்ராது₃ர்பா₄வோ நாம ஷோட₃ஶோऽத்₄யாய꞉.

சிவ ரஹஸ்யம் நவம அம்சத்தில் சங்காராவதாரம் என்னும்

16-வது அத்தியாயம்.

ஸ்கந்த₃ உவாச

ததா₃ கி₃ரிஜயா ப்ருஷ்ட꞉ த்ரிகாலஜ்ஞ꞉ த்ரிலோசந꞉ ।
ப₄விஷ்யச்சி₂வப₄க்தாநாம் ப₄க்திம் ஸம்வீக்ஷ்ய விஸ்மயாத் ॥ 1
ஶிரோ து₄ந்வந் தே₃வோ வசநஞ்சேத₃மப்₃ரவீத் ।[ஸ்ருதா
ஶ்ருண்வந்து ஹே க₃ணை꞉ ஸார்த₄ம் முநீந்த்₃ரைஶ்ச ஸுரைரபி
ப்ரபா₄வம் ஶிவப₄க்தாநாம் ப₄விஷ்யாணாம் கலாவபி ।

ஸ்கந்தர் கூறுகின்றார்:—அப்பொழுது பர்வத புத்திரியினால் வினவப்பட்ட முக்காலமு முணர்ந்த மூன்று நேத்திர முடைய பரமேஸ்வரன், பின் வரும் சிவ பக்தர்களினது பக்தியினை நன்னோக்கி யாச்சரிய முற்று,

சிரசினை யசைத்துக் கொண்டு தேவன், (இந்த) வசனத்தினைக் கூறினன்:—ஹே! முனிவர்காள்! நீங்க ளிந்தக் கணரக்ஷகரோடும், முனி சிரேஷ்டர்களோடும் தேவர்களோடும்,

இனி யுண்டாஞ் சிவ பக்தர்களினது பிரபாவத்தினைக் கலியின்கண்ணுங் கேட்பீர்களாக.

ஈஶ்வர உவாச

ஶ்ருண்வந்த்வத்₃ய ப₄விஷ்யாணாம் ப₄க்தாநாம் சரிதம் கலௌ ।

ஈஶ்வரன் கூறுகின்றார்:—ஹே ! தேவி ! கலியி லுண்டாம் பக்தர்களினது சரித்திரத்தினைக் கேட்பாயாக.

വദാമി സംഗ്രഹേണൈവ ശ്രവണാദ്ഭക്തിവൎദ്ധനം |
ഗോപനീയം പ്രയത്നേന നാവാച്യം യസ്യ കസ്യചിൽ ||

சுருக்க மாகவே கூறுகின்றேன். கேட்பதனால் பக்தியினை விரியச் செய்வது. பிரயத்தநத்தோடு மறைத்து வைக்கத் தக்கது. ஒருவருக்குங் கூறத் தக்க தன்று.

പാപഘ്നം പുണ്യമായുഷ്യം ശ്രോതൄണാം ശുഭാവ
പാപകൎമ്മൈകനിരതാ ന്നിവൃതാ സ്സൎവ്വകൎമ്മസു || [ഹം|
വൎണ്ണാശ്രമപരിഭ്രഷ്ടാംശ്ച ധ്വസ്തവണാന് ജനാന് |
കല്യബ്ധൗ മജ്ജമാനാംസ്താനനുദൃഷ്ട്വാൎദ്രചേതസാംബികേ
മദംശജാതം ദേവേശി കല്യാവപി തപോധനം |
കേരളേഷു തഥാ വിപ്രം ജനയാമി മഹേശ്വരി || 7 [ജേ|
തസ്യൈവ ചരിതം തേഽദ്യ വക്ഷ്യാമി ശൃണു ശൈല

பாவத்தினை நாசஞ் செய்வதும்,புண்ணியத்தினை யுண்டாக்குவதும், ஆயுளை விருத்தி செய்வதும், கேட்பவர்களுக்கு மங்கலத்தினைக் கொடுப்பதுமாய, பாப கர்மத்தினையே செய்பவர்களாயும், எல்லாக் கருமத்தினையும் விட்டவர்களாயும்,

வர்ணாச்சிரமத்தினின்று நழுவியவர்களாயும், தர்மத்தினின்று நழுவினவர்களாயும், கலியாய சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவர்களாயும், உள்ள அந்த ஜனங்களை, அருளோடு நோக்கி, ஹே ! அம்பிகே !

ஹே! தேவேஶ்வரியே ! ஹே ! மஹேஶ்வரியே ! அவ்வாறே, கலியிலும், எனது அம்ஸத்தினு லுண்டானவனும், விசேஷ தவ முடையவனும் உள்ள விப்பிரனைக் கேரள தேயத்திற் பிறப்பிப்பேன்.

ஹே ! பர்வத ராஜன் புத்திரியே! அவனுடைய, சரித்திரத்தினையே உனக்கு இப்போது கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

കല്യാദൗ ഹേ മഹാദേവി സഹസ്രദ്വിതയാത്പരം || 8

ஹே ! மஹாதேவி ! கலியுக ஆதியில் இரண்டாயிர வருடஞ் சென்றபின்

ஸாரஸ்வதாஸ்ததா கௌடா மிஶ்ரா: கர்ணாடஜந்மஜா: ।
ஆஸீநாஸ்தா தேவி ஆர்யாவர்த்தநிவாஸிந: ॥ 9
ஔத்தரா விந்த்யநிலயா பவிஷ்யந்தி மஹீதலே ।

ஹே ! தேவி ! சாரஸ்வதர், அங்ஙனமே கௌடர், மிசிரர், கர்ணுடர்களாகிய த்விஜர்கள், ஆரியாவர்த்தத்தில் வசிப்பவர்கள் பூமியின் கண், உத்தர தேசத்தில் விந்தியாசல சம்பந்த முடைய வர்களாய்ப் பிறப்பார்கள்.

ஶப்தார்த்தஜ்ஞாநகுஶலா ஸ்தர்க்ககர்க்கஶபுத்தய: ॥ 10
ஜைநா பௌத்தா புத்திமந்த: மீமாம்ஸாநிரதா: கலௌ ।
வேதாபோதிதவாக்யாநா மந்யதைவ ப்ரவர்த்தகா: ॥ 11
ப்ரத்யக்ஷவாதகுஶலா ஸ்துஷ்டா: கலௌ ஶிவே [கே
மிஶ்ரா: ஶாஸ்த்ர மஹாஶஸ்த்ரை ரத்வைதோச்சேதிநோம்பி
கர்மைவ பரம் ஶ்ரேயோ நைவேஶ: பலதாயக: ।
இதி யுக்திவராஶ்லிஷ்டவாக்யைர் வ்யாஹரந்தி ச ॥ 13

சப்தார்த்த ஞாநத்திற் குசலர்களாயும், தர்க்க வாதத்திற் சிறந்த புத்தியினை யுடையவர்களாயும்,

கலியிற் புத்தி யுடையவர்களாயும், மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்திற் பயிற்சி யுடையவர்களாயும், வேதத்தா லறிவிக்கப் பட்ட வாக்கி யங்கட்கு வேறு விதச் சுவையினை யுண்டாக்குகின்றவர்களாயு முள்ள பௌத்தர்களுஞ் ஜைநர்களும்,

ஹே ! சிவையே ! ஹே ! அம்பிகே ! ப்ரத்தியக்ஷ வாதத் திற் குசலர்களாயும், துஷ்டர்களாயும், சாஸ்திரமாகிய பெரிய ஆயுதத்தினுல் அத்வைதத்தினைக் கலியில் நாசஞ் செய்பவர்களா யும், உள்ள மிசிரர்களும்,

" கர்மமே மேலானது, ஈஶ்வரன் பலன் கொடுப்பவ னலன். " என்னும் யுக்தியோடு கூடிய வாக்கியங்களால், அறி விக்கின்றவர்க ளாயும் (இருக்கின்றுர்கள்).

தேந வேதார்த்தவாத: கலௌ ஸாரா ஸ்ததா பவது ।
தேஷாமத்வைதநாஶாய ஸஞ்ஜாதோஸ்மி ஶங்கர: ॥ 14

அதனுல், கோரமான குலாசாரத்தோடு, கர்மத்தையே பரமப் பிரயோஜநமாகக் கொள்பவர்களுண்டாகின்றனர். ஹே! ஈஸ்வரியே! அவர்களை யடக்குதற்கு என் அம்சத்தினுற் சிருஷ்டிப்பேன்.

𑌕𑍇𑌰𑌲𑍇 𑌶𑌶𑌲𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌮𑌦𑌂𑌶𑌤𑌃 ।
𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ॥ 15

ஹே! மஹாதேவி! கேரள தேசத்தில், சசலம் (காலடி) என்னுங் கிராமத்தில், பிராமண ஸ்திரீயினிடத்தில், "சங்கரன்" என்னும் பெயரினை யுடைய பிராமணோத்தமன் என தம்ஸத்தினுற் பிறப்பன்.

𑌉𑌪𑌨𑍀𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌅𑌬𑍍𑌦𑌾𑌵𑌧𑌿 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇 𑌵𑌿𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸 𑌤𑍁 𑌤𑌰𑍍𑌕𑌜𑌾𑌮𑍍 ॥ 16

அக்கால், மாதாவினுல் உபநயநஞ் செய்விக்கப் பட்டவனுய், சந்தசு, கற்பம், வியாகரணம், ஜோதிஷம், நிருத்தம், சிக்ஷை என்னும் அங்கத்தோடு கூட வேதங்களைக் கிரகிப்பன். அதனுல், ஒரு வருஷம் வரை, சப்த சாஸ்திரமான வியாகரணத்தில், அநாயாசமாய்ப் பிரவேசித்து, அவன் தர்க்க சாஸ்திரத்தினு லுண்டாம்

𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌮𑍍 ।
𑌵𑌾𑌦𑌿𑌮𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌹𑌰𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌕𑍇𑌸𑌰𑍀 ॥ 17

அறிவை, நன்றாய் விசாரிக்கும் இவன், சகல சாஸ்திரார்த்தங்களையு முணர்ந்து, வாதிகளாம் மத முடைக் கஜங்களைச் சங்காரணும் சிரேஷ்ட சிம்மமானது

𑌭𑌿𑌨𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌥𑌾 𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌲𑍇 ।
𑌜𑍈𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌰𑌸𑌾 𑌤𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌕𑍁𑌮𑌤𑌾𑌨𑍁𑌗𑌾𑌨𑍍 ॥ 18

பிளக்கப் போகின்றது. அவ்விதமே, வித்தை சித்தியினை யுடைய புத்தர்களையும், அவ்வாறே, வேறு கெட்ட மதங்களிற் செல்லும் ஜைநர்களையும், சீக்கிரம் (வாதத்தினுல்) ஜெயித்து,

𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌮𑌾𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌡𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑌕𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌣 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌕𑌾𑌨𑍍 ॥ 19

𑌜𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌕𑍍𑌷𑌯𑍀 ।

பின், மாதாவி னிடத்து விடை பெற்று, அவன் சந்நியாசியா கப் போகின்றான். சந்நியாச ஸ்வரூபத்தினால், சந்நியாச முதலிய ஆசிரமங்களைப் பழிக்கும் பண்டிதர்களை,

சங்கர னென்னும் பெயரை யுடைய சந்நியாசி,வாக்கு விவகா ரத்தானே ஜெயித்து,

உஜ்ஜஹஸ்த ஹஸ்தயா கூ௱ணீ காஷாயவஸநோZஜ்வு: ॥ 20

ஹஸ்திஹதி வ௱ஂஶ்ராஜ்ஞா ரு௱ஜ்ராக்ஷாஹரணோஜ்வு: ।

தாரஂ தூாயவாரீண ஶிவஞிஜாவநவி்ய: ॥ 21

தண்ட தாரணத்துடனும், கையிற் கமண்டலு பாத்திர மேந்தியும்,காஷாய வஸ்திர தாரணத்தினால் மிக விளக்க முற்றும்,

விபூதியினாற் சிரேஷ்டமான திரிபுண்டரச் சிந்நம் பொருந் தியும், ருத்திராக்ஷாலங்கார மணிந்தும், பிரணவ மந்திரப் பொரு ளின் தத்துவ முணர்ந்தும், சிவ லிங்க ஆராதநத்தில் மிக அன் புற்றும்,

ஸஶிஷ்யெ ஹஸ்தாஜஶ்ரெஸ வ௱ஷ்நு ஹாஷ்யவாக்யாநி [ஸொஂஷிகெ ।

உஜ்ஜத விஜ்யயா ஹிக்ஷ௱ வி௱ராஜதி ஶஶாஜ்கவஜ் ॥ 22

அவர் போன்ற தனது சிஷ்யர்களுடன், தன்னு லருளிச் செய்யப்பட்ட பாஷிய வாக்கியங்களை, எங்கும் கோஷித்துக் கொண்டும், ஹே! அம்பிகே! அந்த சந்நியாசியாகிய சங்க ரன் என்னு லுபதேசிக்கப் பட்ட பிரஹ்ம வித்தையால், பூரணச் சந்திரன் போல் விளங்குவன்.

ஸொZஜெதாஜஹகாநு வாவாநு உஹிஜ்யாக்ஷிவ்யத

ஸஜதா௱மதாநுஜெவிகஹொரொத்யவ நிர௱ஜஜ்டா[கூ௱த:

அவன் அத்வைதத்தினைப் பழிக்கும் பாபிகளை அநேக யுக்தி களால் ஆக்ஷேபித்துக் கண்டித்து, ஹே! தேவி! தடையின்றித் தனது அத்வைத மதத்தினை நாடியவர்களாகவே செய்வன்.

தயாவி ஹ்ருத்ய ஸ்தஷாஂ ஜெநவாஸீஹ௱திஜஶ௱நெ ।

ஸூத உவாவ

ஶ்ருத்வா ஶாஸ்த்ராய௱கூ௱ஶஞா ஸ்தக௱கக௱ஶவ௱ஜய: ॥ 24

தெஷா ஊ¬ஷெ ரயநாயஙாய யதி ஹ-ஜாஷ௱ம் கரிஷ௱தி ।
ஹாஷ௱ம்வா¬ஷ௱நஹாவா்ஙெகெ௱திஙுஷ௱ஜா தா ந நிஷ௱தி

அவ்வாறு, வாதித்து யுக்திகளாற் கண்டித்தும், அவர்கட்கு வைதீக ஞாநத்தில் நம்பிக்கை யுண்டாக வில்லை.

சூதர் கூறுகின்றார்:—சாஸ்திரார்த்த வலிமையும், தர்க்க வாதங்களில் ஓங்கிய யுத்தியு முடைய, மிசிரர்களாய

அவர்கட்கு, விசேஷமா யுணர்த்துவதற்காகவே, சந்நியாசி, பாஷியஞ் செய்வன். அவ்வாறு, இயற்றிய பாஷியத்தினை மகா வாக்கியங்களுடன், எங்குங் கோஷித்துக் கொண்டு பாபிகளாய பேத வாதிகளை யடக்குவன்.

வ௱ாஙெஸாவதிஷ்வஸூத்ராணாம் வெதவாக௱ாத்நாஙிவ।
கூவெதவெவ ஸூத்ராயஙும் வ௱ாஸாவெ௱ந கரிஷ௱தி॥

துவைத வாக்கியம் போன்று புலப்படு மாறு, ஸ்ரீ வியாச பகவானுல் உபதேசிக்கப்பட்ட சூத்திரங்கட்கு ‘சூத்திரப் பொருள் அத்வைதமே’ என்று, சுருதிப் பிரமாணத்தினுல் வெளியிடுவன்.

கூவி¬கெத ஸஊாவீநம் வ௱ாஸம் வாகெ௱ வி-ஜித௱வ।
ஶங்கரம் ஸ்தெளதி ஹ௱வஷ்டாத்ா ஶஜ்ஞாவெ௱ாஙய ஶக்ஷரீ ॥

‘அவி முக்தம்’ என்னும் ஸ்ரீ காசிப் பதியில் நேரில் வந்திருந்த ஸ்ரீ வியாச பகவானை, வாக்கியங்களால், ஜெயித்துச் ‘சங்கரன்’ என்னும் பெயரினை யுடைய சந்நியாசி, சந்தோஷத்தோடு சங்கரனை ஸ்துதிப்பன்.

ஶஜ்ஞெராவாவ

ஸத௱ம் ஸத௱ம் நெஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சித்
தீஶாவாஸ௱ம் ஹஹ ஸத௱ஞ் வாஹெ௱ ।
ஹஹெஹவெஷம் ஹஹ வஶாதுூரஸாத
ஙெகொ ரூஹொ ந விதீயொஙவதஙெ॥ 28

சங்கரர் கூறுகின்றார்:—சத்தியம். சத்தியம். ஈண்டு ‘நாநா’ என்பது அற்பமு மில்லை. ஈஶ்வரனுல் மறைக்கப்பட் டிருக்கின்றது. பாஹியத்திலும் பிரஹ்மம் சத்தியம். இவ் வெல்லாம்

பிரஹ்மமே. பின்னும் முன்னும் பிரஹ்மமே. ஒரு ருத்திரன் இரண்டாவது இருப்ப தில்லை.

ஸகொ ஜெவ ஸவ௲ஹ௵தெஷு ௰௵ஜொ
நாநாகாரெ௱ ஹ௲ாவஸி ஹாரெநெ ஸஊாதூா।
வ௵ணெ௲ாவ௵ணெ௲ ந௲ாஊ௱௵ெவெ வி௲ஹீ
வி௱ாதீதொ வி௱நாயொ ஊஹெ௱௱ஃ॥ 29 [நொ

சர்வப் பிராணிக ளிடத்திலும், ஒரே வடிவ மானவராயும், நிர்விகாரராயும், ஸ்வயம் பிரகாசராயு முள்ள நீர் அநேக வடிவங்களாக விளங்குகின்றீர். எங்கும் பூரணரான நீர், பரிச்சிந்ந ரூபங்க ளற்றவர். உலகத்தைக் கடந்தவர். உலக நாதர். மகேசர்.

ஹ௵தம் ஹவ்௰ம் வது௲ஊநம் கூயீ௱
ஸாஊாந௰ம் ௵ெ ஜெ௱காஞாஜிஹீநெ।
நா தெ ஊ௵தி௲ ௵௲ஜெஜ௰ ஸஸ ஸஜ்ஜ
ஸம்ஶீவ கூம் ஞிஜ்ஜஸம்ஸுா விஹாவஸி॥ 30

ஹே! ஈப்வரனே! தேச காலங்க ளின்றிய வும்மிடத்தில், முக்காலமும் ஒரு ரூபமாக விளங்குகின்றது. உமக்கு வடிவமில்லை. வேதத்தினு லறியக் கூடியவர். ஒன்றினுஞ் சம்பந்தமற்றவர். கற்பித வஸ்துக்களில், சம்பந்த முற்றவர் போன்று, லிங்கத்தி லிருந்து நீர் விளங்குகின்றீர்.

கூ ஜூ ரஸா ௵ெ ஸொஊஸ௵ய௲ாநிஞெருா:
ஹீஷெவொஜெதெ௰ஷ ஸ௵ய௲௱ ஜெவ:।
கூம் வெஜாஜள ஸ௱ ஸகொ ஊஹெ௱ா
வெஜாஞாநாம் ஸா௱வாக௰ாய௲ ௵ெஜ௰:॥ 31

உமது விளக்கத்தினுனே, சந்திரர், சூரியர், வாயு, இந்திரன், என்பவர்கள் விளக்க முள்ளவர்க ளாகின்றூர்கள். இந்தச் சூரிய தேவன் உமது பயத்தினு லுதய மாகின்றூன். நீர் வேதத்தின் ஆதியி லுள்ள அக்ஷர ரூபர். மகேசர். ஒருவர். வேதாந்தங்களின் சிரேஷ்ட வாக்கியார்த்தப் பொருளும் நீரே.

ஓங்கா௱ாய௲ஃ வ௱௱ஷ ஸஸ ஊரதஞு
ஸதூஜ்ஞாநாநஜஹ௵ஊாவஸி ஸொா ஊ।

ஸமொ உ௱க்தோ ஈாவி ஸம ீஹ௵ஸம ீ
ஜ்ஞாணஜ்ஞாணொ உநஸ ஸ்வம உநஸ்ர ॥ 32

ஓங்காரப் பொருளும், புருஷனும், சத்தியமும், சத்திய ஞாநாநந்த சுக ரூபமும் நீரே. பந்த மோக்ஷ மில்லாதவர் நீரே. சங்கமம் அசங்கமம் இன்றியவர் நீரே. உயிருக் குயிரும் நீரே. மநதிற்கு மநதும் நீரே.

ஃவத்தோ வாவா உநஸா ஸந்நிவுத்தா
ஸ்வயாநநெ ஜ்ஞாநிநொ ஸஜஹாஸ:।
ஃவத்தோ ஜாதம ஹூதஜாதம உஹெமா
ஃவயா ஜீவதெ௵வ ஜெவம விவித்ரூ॥ 33

உம்மிடத் திருந்து வாக்கு மநங்கள் நன் கு திரும்புகின்றன. ஹே ! மஹேச ! ஆநந்த ரூபராய வும்மிடத்து, ஞாநிகள் மிகப் பிரியம் வைக்கின்றார்கள். உம்மிடத்தி னின்றும், சகல வஸ்துக்களும் உண்டாயின. உம்மாலேயே ஜீவிக்கின்றன. இவ்வாறிவ்வாறே விசித்திரமாம்.

ஃவயெவாஞெ ஸம விஶதெ௵வ(ஸவ஼ம) விஶ்வம
ஃவாம வெ கொ வா ஸ்தஉதி தம ஸ்தவ௵ ஈஶ ।
கிஞ்சிஜ்ஜ்ஞாஃவா ஸவஹாவெந ஸ௱ஜ்ஞா
ஃவா ஊத்மாநம வெத்தி ஜெவம உஹெஶ॥ 34

பிரளயத்தில், உம்மிடமே ஜகத் அடங்குகின்றது. ஸ்துதிக்கத் தகுந்த ஈஸ்வரராய வும்மை யார் துதிப்பர் ? சில வற்றை யறிந்து எல்லா விதத்தாலும் எனது புத்தியால், மகேஸ்வர ராகவும், தேவராகவும், ஆத்மாவாகவும் உம்மை யறிகின்றேன்.

ஶ்ரீஶ்வரொவாவ

இதி ஶங்கரவாக்யெந விஶ்வேஶாவ்யா உஹம தஶா।
ஜ்ஞாதா ஸஹஹைவ ஶிஜ்ஞாக்ஷ்வா உஶிஜொவி உஹெஶ்வரீ

ஈஸ்வரன் கூறுகின்றார்:—என்னும் சங்கர வாக்கியத்தினால், ஹே ! மகேஸ்வரி ! அக்கால் ஸ்வயமாக லிங்க மின்றியவனுயினும், நான் விஸ்வேசன் என்னும் பெயர் பொருந்திய லிங்கத்தினின்றும் வெளிப்பட்டேன்.

த்ரி வாஂஙு விருவ ஹாருஶூஂ ஈஜுகா தஶெவா:।
நாமாஜிஜெநாதுராஸஜோ நீலகண்ட ஷீஜொவஙை:॥ 36

விபூதி விளங்கும்படியான நெற்றியையும், இளஞ் சந்திரனைத் தரித்த சிரசினையும், யானைத்தோல் உத்தரீயத்தினையும், நீல கண்டம், திரி நேத்திரம்,

வாகாகொஷா நஜஜுாஹாா ஷுஹ்ம தஷா।
தஊஞு வம ஊஹாஷெவி ஹூணதம யதிநாம வாடு॥ 37

சிரேஷ்டமான நாகங்களாற் கட்டப் பட்ட சடைகளையுமுடைய நான், அப்போது, ஹே! மஹாதேவி! வணங்கிய யதி சிரேஷ்டனாகிய சங்கரனை நோக்கி, உபதேசித்தேன்.

ஶிஜெஷூஶுதாஹிஶுயாதொஹஷாாஞுாக்ஷஹஷண:
ஊஷம்ஶ ஷும் ஸாஜாதொஷி ஹாவிஶுாஜெதஷிஸயெ॥38

நான்கு சிஷ்யர்களோடு கூடம், பஸ்ம, ருத்திராக்ஷம், அணிந்தவனாய், நீ யென தம்சமாகவே, அத்வைதத்தை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டு பூமியில் அவதரித்தவ னாகின்றாய்.

வாவஶிஶு ாஶிஜெதஊுாஜெஹு
ஜெஜுநஷாஙுாஜிஜொாயஜெக:।
ஹிஜெ ஜெஜீகஹம்ஷிஜெ
கஜெஜெ ஜெதவாகுத:॥ 39

தஜெஷஶிஶி வஜு ஷும் ஸம்ஜாதொஷி ஊஷம்ஶத:।

ஜைநர்களின் கெட்ட கொள்கையை வெளியிடும் பாபிகளான மிசிரர்களின் மார்க்கங்களால், த்வைத வாக்கியங்களைக் கொண்டு, வேதத்தினாற் சித்திக்கப் பெற்ற அத்வைதம் பேதிக்கப்படும் கால்,

த்வைதமாம் மலையைப் பிளத்தற்கு, வச்சிராயுதமாக என தம்ஸத்தால் அவதரித் திருக்கின்றாய்.

ஷஷவுாஸ ஶுாவதொ ஹஊள ஜாதாம் வாணீம் விஜிது
கமஹுவஶிதெ ஷெஶ தாஜாதீரெ ஸாநிஊுஜெ॥[தாடு
வாணுகெஷதெு ஷிஜவா ஷுாவயிகவா ஸாவஜைய॥

தூர்வாச மகரிஷியின் சாபத்தினுற் பூமியிற் பிறந்த சரஸ்வதி தேவியை ஜெயித்து,

அந்தச் சரஸ்வதியை அகஸ்திய மகரிஷியினுற் சஞ்சரிக்கப் பட்ட துங்க பத்திர நதிக் கரையாகிய நன்னிர்மலமான தேசத்தில்,

ஹே! பிராமண சிரேஷ்ட! புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில், ஸ்தாபித்து நன்கு பூஜை செய்க.

[illegible]
[illegible]

யாண்டு ரிஷ்ய சிருங்க மகரிஷியின் ஆசிரமம் மகத்தா யிருக்கின்றதோ, அதனுல், கலியிலும் அத்வைத மார்க்கம் பிரசித்தமாம்.

[illegible]
[illegible]

உனக்கு மேலான ஆயுள் முப்பத்திரண்டாம். சீக்கிரம் கைலாயத்தினே யடைக. இதனே நீ வாங்கிக் கொள்வாயாக. பஞ்ச லிங்கத்தினே நன்கு பூஜிக்க.

[illegible]
[illegible] 44

[illegible]
[illegible]

விபூதி ருத்திராக்ஷ முடையவனும், பஞ்சாக்ஷர ஜெப முடையவனுமாய நீ, நூறு ருத்திரங்களின் ஆவர்த்தநத்தினுலும், பிரணவ மந்திரத்தினுலும், விபூதியினுலும்,

வில்வப் பத்திரத்தினுலும், புஷ்பத்தினுலும், நாநாவித நைவேத்தியத்தினுலும், எல்லாரையுஞ் ஜெயித்தற்கு முக்காலத்திலும், சாவதாநமாக லிங்காராதநஞ் செய்க.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

உன் விஷயத்தில், மேலான கைலயங்கிரியின் உயர்ந்த விடத்தில், வீசி யொளி பொருந்தி யிருப்பனவற்றையும், நன்கு விளங்குஞ் சந்திரனது காந்தியையும், ஸ்படிகம் போல் வெண்மையையும் உடையதாய ஐந்து லிங்கங்களேயும், தாமரை மலர்களால் நல்லாசநத்தில் வீற்றிருந்து செவ்வனே யாராதிப்பாயாக. கலி யுகத்தில் லிங்கார்ச்சனேயி னுயர்வான முத்தி யுண்டாம்.

ஸ ஶங்கரோ மாம் ப்ரணநாம முக்ய:
[illegible] ।
ஸங்க்ருஹ்ய லிங்காநி ஜகாம வேகாத்
பௌத்தாந் ஸபௌத்தார்ஹதவித்வஜ்ஜைநாந் ‖ 47

ஹே பார்வதி! சந்நியாஸியான அந்தச் சங்கரன் சோர உத்தமனுன என்னே நமஸ்கரித்தான். பின் லிங்கங்களே வாங்கிக் கொண்டு பூமியின்கண் புத்தர்கள், ஆர்ஹத வித்துவான்களோடு கூடிய ஜைநர்களே நாடி வேகமாகச் சென்ருன்.

[illegible]
[illegible] ।
தாநேவ விஜித்ய தர்கஶாஸ்த்ரவாதை:
[illegible] ‖ 48

அந்தச் சங்கராசாரியர் லிங்காராதநத்தினுல் உயர்ந்த ஸ்வர்க்காதி போகங்களில் ஆசா நிவர்த்தியினேயும், மாக்ஷிமை தங்கிய மோக்ஷ சாதநமாய யோகத்தினேயும் அடைந்தவராய் புத்தர் முதலிய அந்த வித்துவான்களேச் சீக்கிரத்தில் தோஷமின்றிய சாஸ்திர வாதங்களால் வென்று, அவ் வெற்றி பொருந்தியவராகவும் பின் காஞ்சி க்ஷேத்திரத்தில் சிவ சம்பந்தமான சகல யோக சித்திகளேயும் பெற்ருர்.

காஞ்ச்யாம் தப: ஸித்திமவாப்ய [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ‖ 49

அந்தச் சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் காஞ்சி க்ஷேத்திரத்தில் தவப் பயனேப் பெற்றும், உலகத்தினேச் சிவ வடிவமாக நினேத்

தும், பிரத்தியகாத்மப் பிரஹ்மங்கட்கு அபேதத்தினை உணர்த்தும் வித்தியா ரூபமான சாரீரக மென்னும் பாஷ்யத்தினைச் செய்து களிப்பினோடு சிஷ்யர்கட்கு உபதேசித்தார்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌶𑍀𑌂
𑌤𑌂 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌣𑍀𑌂 ।
𑌜𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌂
𑌕𑌲𑌾𑌜𑍍𑌞 𑌮𑌾𑌹𑍇 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑌰𑌾𑌹𑍍𑌵𑍍𑌯𑌃 ॥ 50

காசிப் பதியினை அடைந்து வியாச பகவானோடு சம்பாஷணை செய்து, பின் மண்டந மிசிரரை வாதத்தில் ஜயித்து, அவர் பத்தினியான உபய பாரதியாரை ஜயிப்பதற்கு அமருக சரீரத்திற் பிரவேசித்து அமருக ராஜனது அந்தப்புர ஸ்திரீ ரத்நங்களிட மிருந்து காம சாஸ்திர தத்துவத்தினை உணர்ந்தார்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌕𑌦𑍇𑌹 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌜𑌂 𑌕𑌾𑌮 𑌸𑌮𑌾𑌕𑌲𑌯𑍍𑌯 ।
𑌵𑌾𑌣𑍀𑌂 𑌸 𑌜𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌵
𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍇𑌰𑌿𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌵𑍀𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃 ॥ 51

மீண்டும் விரைவில் தனது சரீரத்திற் புகுந்து சரஸ்வதியை ஜயித்து, தனது எண்ணம் யாவும் பூர்த்தியானதாகப் பாவித்து, சிருங்கேரி யென்னும் பெயரினை யுடைய தனது மடத்தில் சாரதாம்பாளைப் பிரதிஷ்டை செய்து சந்தோஷ முற்றனர்.

𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌕𑌚𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌗𑍍𑌰𑌂
𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌟𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌤𑍍𑌯 ।
𑌗𑍋𑌕𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍀𑌶𑌮𑍀𑌡𑍍𑌯𑌂
𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌪𑌦𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌶𑍇 ॥ 52

ரம்பம் போல் மிகப் பயங்கரமான காபாலிகனையும், கர்னாடதேசத்தில் யாவரையும் ஜயித்து, சிவ க்ஷேத்திரமாகிய கோகர்ண க்ஷேத்திரம் வந்து, சகல லோக பூஜ்யனான கோகர்ணேஸ்வரரைத் துதித்து வணங்கினார்.

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦
𑌤𑌂 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌕𑌂𑌠𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍁𑌣𑍀𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍁 ।

𑌕𑌾𑌶𑍍𑌮𑍀𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸 𑌶𑌾𑌰𑌦𑌾𑌯𑌾
    𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌪𑍀𑌠𑌂 𑌪𑌦𑌿 𑌦𑌾𑌰𑍍𑌢𑍍𑌯𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃 ॥ 53

அவ்விடத் திருந்த பாஸ்கர பட்டர் முதலிய பண்டிதர்களையும், பிரசித்தரான நீலகண்டாசாரியரையும், துரும்பாக மதித்து வாதத்தினுல் ஜயித்து, காஶ்மீரம் என்னும் தேசத்தினை அடைந்து, பின் சாராதாம்பாளினது சர்வஞ்ஞ பீடத்தினை ஏறக் கருதினுர்.

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍
    𑌵𑌾𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌦𑌰𑍍𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌤𑍍𑌯 ।
𑌸 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑌵𑌾𑌟𑌗𑍇𑌹𑌂
    𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌶𑌂𑌕𑍍𑌯𑌦𑌾𑌨𑌃 ॥ 54

அந்தச் சங்கரரானவர் அந்தச் சாரதாலயத்தில் இருந்த சார்வாக மத வாதி முதலிய வியாபகர்களான சகல வித்துவான்களையும் வாதத்தில் ஜயித்து, அவ் வாலயத்தின் தெற்கு வாசற் கதவினைத் திறந்து சர்வஞ்ஞ பீடத்தில் ஏறச் செல்லுங்கால் வித்தை விஷயமான யோக்கியதையில் சந்தேக மில்லாவிடினும், அமருக சரீரத்திற் பிரவேசித்துச் சந்நியாசிகளுக்கு அநுசிதமான ஸ்திரீ போகங்களைக் கைக் கொண்டதனுல், சர்வஞ்ஞ பீடத்தில் ஏறுவதற்கு வித்தை விஷயமான யோக்கியதை போல சரீர சுத்தி விஷயமான யோக்கியதையும் விரும்பப் படுகின்றது. அது பற்றி அவ்விஷயத்தில் சரஸ்வதியினுல் அசரீர வாக்கினுல் சந்தேக மிருப்பதாக உணர்த்தப்பட்டவராக.

𑌶𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌪𑍀𑌠𑌂
    𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌸𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌦𑌦𑍌 𑌚 𑌦𑌜𑍍𑌞𑍀 ।
𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌪𑍋𑌜𑍍𑌞𑌭𑌵𑌂
    𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍀𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌾𑌯 ॥ 55

சந்நியாச லிங்கங் கொண்ட இச்சரீரம் அவ்வாறுய அசுத்தத்திற்கு இடமாகாமையின் அவ்வாறுய சுத்தத் தன்மையினைக் குறித்துப் பீடத்தில் ஏறுவதில் தாயான நீ சந்தேகித்தற்கு இடமில்லை என்று சரஸ்வதியின் சந்தேகத்தினை நீக்கிப் பீடத்தில் ஏறி வீற்றிருந்து, அதன் பின் பதரி ஆசிரமம் போய்ச் சேர்ந்

தார். நாராயணனே அவ்விடத்திற் றரிசித்து ஜநங்களின் மிகுந்த குளிர்ச்சியினை நிவர்த்தித்தற் பொருட்டு,

த்யாத்வா ஶிவம் தத்ர நிவிஶ்ய தஸ்மிந்
கைலாஸதேஶாத் வ்ருஷபேண தேவை: |
ததேத்ய ஸம்ஸ்தாஸ்ய யதாயுஷஸ்தே
காலோऽவஶிஷ்டம் வ்ருஷபேऽதிரோஹ ॥ 56

பரம சிவனைத் தியானித்து எப்பொழுதும் உஷ்ணமான ஜல முடைய ஓர் குண்டத்தினை அவ்விடத்திற் கற்பித்துக், கைலாசத்தினின்றும் வந்த விருஷப வாகநத்துடன் வந்து துதித்துப், பூயின்கண் இருப்பதற் கேற்பட்ட ஆயுள் ஆகிவிட்டதால் தேவரீர் இவ் விருஷபத்தில் ஏறிக் கொண்டு கைலாசத்திற் கெழுந்தருள வேண்டும்

இதி ப்ரவீணை: ப்ரஹ்மாதிதேவை:
விசிந்த்ய ஶிஷ்யாந் நிஜமாஹ மோதாத் |
யூயம் சதுர்திக்ஷு க்ருதேஷு மடேஷு
ஸ்வாகம் வஸந்து த்ர்யவதிஶ்ய ஸஹர்ஷா: ॥ 57

என்று எல்லாத் தேவராலும் பிரார்த்திக்கப்பட்ட ஸ்வாமிகள் தாமாக ஆலோசித்து, சந்தோஷத்தினுல் தமது சிஷ்யர்களை அழைத்து நீங்கள் நான்கு திக்குகளிலும் ஸ்தாபநஞ் செய்யப் பட் டிருக்கும் மடங்களில் லிங்காராதநத்தோடு வசிப்பீராக வென்று உபதேசித்துச் சந்தோஷத்தினுல்,

விவேஶ வ்ருத்தம் வ்ருஷபஸ்ய ப்ருஷ்டம்
ஸம்ப்ராப்ய தேவேஶ க்ருபாஸ்ய தத்த்வ |
ஸ தேவவ்ருந்தை ரபிநந்த்யமாந
ஸ்ஸ ஶங்கர ஸ்வம் நிஜதாம தேவ: ॥ 58

பிரஹ்ம தேவராற் கொடுக்கப் பட்ட கை லாகுவை அவலம்பித்து விருஷபத்தின்மீ தேறினுர். சகல தேவர்களாலும் விசேஷமாய் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டாராக

விவேஶ கைலாஸ நிவேஶநத்வம்
ஸவ்யதவ்ருதாரவ்ருதவரேண்ய |

𑌤𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯 𑌯𑍁𑌤
𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌮𑌳 𑌜𑌨𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌿𑌵𑌪𑍁𑌂 𑌦𑌯𑌾𑌲𑍁 ॥ 59

தன திஷ்டம் போல் நடப்பவர்களான தேவ சமூகத்தாற் பூரணராய், தன திருப்பிடமாயுள்ள கைலாசத்தினை அடைந்தார். அது முதல் இந்தச் சங்கர பாஷ்யம் பூமியில் எல்லாச் சனங்களையும் முக்தி அடையும்படி செய்து வருகின்றது.

𑌯𑌤𑍍𑌤𑌵𑍋𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌕𑌮𑍍 ।
𑌶𑌾𑌙𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 60

ஏ தேவி! உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட இந்தச் சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் சரித்திரம் உலகத்திற் பிரதானமாயும், மோக்ஷ சாதநமாயும் இருக்கும்; அதன்கண் அற்பமும் ஐய மின்று.

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌹𑍇𑌶𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌶𑌾𑌙𑍍𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾 ।
𑌰𑍋𑌮𑌾𑌞𑍍𑌚𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰 𑌸𑌂𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌨𑌾𑌮 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥ 61

இவ்வாறு சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளின் சரித்திரத்தினை, பரம சிவனிடம் பார்வதி, சிரவணஞ் செய்து, சந்தோஷத்தினுல் ரோமாஞ்சம் உள்ளவளாய் பர்த்தாவான பரம சிவனை நமஸ்கரித்தாள்.

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌶𑌿𑌵𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌵𑌮𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌵𑌤𑌾
𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃 ॥

சிவ ரஹஸ்யம் நவம அம்சத்தி லுள்ள

சங்கராவதாரம் என்னும் 16-வது அத்தியாயம்

முற்றுப் பெற்றது.

𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌧𑍇
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇

கூர்ம புராணம் பூர்வார்த்தம் 30-வது அத்தியாயத்தில்

𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌂𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑍋 𑌨𑍀𑌲𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌯𑌾 ॥

நீல லோஹிதனுய சங்கரன் பக்தர்கட்கு இதஞ் செய்யும் அவாவால் சுருதி சம்பந்த ஸ்மிருதி சம்பந்த தர்மங்களின் ஸ்தாபநத்தின் பொருட்டு அவதாரங்களைச் செய்வன்.

𑌉𑌪𑌦𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌮𑍍
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥ 34

அவன் சிஷ்யர்கட்குச் சர்வ வேதாந்த சாரமான பிரஹ்மம் என்னும் பெயரினை யுடைய ஞாநத்தினையும், வேதங்களால் அறிவிக்கப்பட்ட தர்மங்களையும் உபதேசிப்பன்.

𑌯𑍇 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍇𑌨𑍋𑌪𑌚𑌾𑌰𑌤𑌃 ।
𑌵𑌿𑌜𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌕𑌲𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 ॥35

யாவர் அவனை அன்புடன் தம்மாலா மளவு சேவிக்கின்றனரோ, அவர் கலியினுனுய தோஷங்களை விடுத்துப் பரம பதத்தினை அடையாநிற்பர்.

𑌅𑌨𑌾𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌃 ।
𑌅𑌨𑍇𑌕𑌦𑍋𑌷𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌲𑍇𑌰𑍇𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌗𑍁𑌣𑌃 ॥ 36

அம்மநிதர்கள் சுலபமாகப் பெரும் புண்ணியத்தினை அடைகின்றனர். அநேக தோஷத்தாற் றூஷிக்கப்பட்ட கலிக்கு இது பெருங் குணமாம்.

𑌵𑌾𑌯𑍁𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇

வாயு புராணத்தில் 32-வது யுக தர்ம அத்தியாயத்தில்

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑌲𑌿𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ।
𑌸𑌹𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 ॥ 24

ஆகலின், உலகர் இத காரணத்தின் பொருட்டும், தேவதைகட் கபயார்த்தத்தின் பொருட்டும், இரண்டு லோகத்தின் அபயார்த்தத்தின் பொருட்டும், கலி யுகத்தினை அடைந்து,

तदा भव्यश्च पूज्यश्च भविष्यामि सुरोत्तमाः ।
तस्मात्भयं न कार्यञ्च कलिं प्राप्य महौजसः ॥ १९

அக்கால், க்ஷேமத்தினைச் செய்கின்றவனையும், உலகராற் பூஜிக்கப்படுகின்றவனையும் அவதரிப்பேன். சுரோத்தமரே! ஆகலின், கலி யுகத்தினை அடைந்து பேரறிவினை யுடையராய்ப் பயத்தினை விட்டொழிமின்.

लिंग पुराणे ४० अध्याये--

லிங்க புராணத்தில், 40-வது அத்தியாயத்தில்.

निन्दन्ति वेदविद्याश्च द्विजाः कर्माणि वै कलौ ।
कलौ रुद्रो महादेवः शंकरो नीललोहितः २०

கலி யுகத்தில், த்விஜர்கள் வேத வித்தையினையும், கர்மங்களையும் நிந்திப்பார்கள். கலி யுகத்தில், நீல லோஹிதனும், மஹா தேவனும், ருத்திரனு மாகிய சங்கரன்.

प्रकाशते प्रतिष्ठार्थं धर्मस्य विकृताकृतिः ।
ये तं विप्रा निषेवन्ते येन केनापि शंकरम् ॥ २१

கர்மத்தின் ஸ்தாபநத்தின் பொருட்டுக் காரிய மாகிய சரீரத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றார். எந்த விப்பிரர் அந்தச் சங்கரரைத் தம்மால் ஆமளவு சேவிக்கின்றனரோ,

कलिजान् दोषान् विनिर्जित्य प्रयान्ति परमं पदम् । २२

(அவர்) கலியினுலாய தோஷங்களைச் செயித்துப் பரமபதத்தினை அடைகின்றனர்.

शिव पुराणे--

சிவ புராணத்தில்,

व्याकुर्वन् व्याससूत्रार्थं श्रुतेरर्थं यथोचितान् ।
श्रुतेर्न्याय्य स्स एवार्थः शंकरो विततान यम् ॥

சங்கரன் வியாச சூத்திரார்த்தத்தினை விரித்து உசிதமான சுருதியினுடைய அர்த்தத்தினைச் செய்வன். அந்தச் சங்கரன் எந்த அர்த்தம் செய்தனனோ, அந்த அர்த்தமே சுருதிக்கு நியாயமாம்.

शिव पुराणे-कालिका खण्डे-लकुटीश्वर माहात्म्ये-नारदं प्रति सनत्कुमार वचनम्--

சிவ புராணத்தில், காளிகா கண்டத்தில், லகுடீசுவர மகாத்மியத்தில், நாரதரைக் குறித்துச் சநத்குமாரர் கூறல்.

कृते ज्ञानप्रदस्सत्य स्त्रेतायां दत्त एव च ।
द्वापरे व्यास नामा तु कलौ शंकर उच्यते ॥

கிருத யுகத்தில், சத்தியர் என்பவரும், திரேதா யுகத்தில், தத்தாத்திரேய ரென்பவரும், துவாபர யுகத்தில், வியாசாசாரிய ரென்பவரும், கலியில், சங்கராசாரிய ரென்பவரும், ஞாநத்தினைக் கொடுக்கும் ஆசாரிய ராகக் கூறப்படுவர்.

ब्रह्मा सत्यो हरिर्दत्तो व्यासो रुद्रः प्रकीर्तितः ।
शंकरस्सविता साक्षादीश्वरः परदैवतम् ॥

சத்தியர் பிரஹ்ம அம்சராயும், தத்தாத்திரேயர் விஷ்ணு அம்சராயும், வியாசர் ருத்திர அம்சராயும், சங்கரர் ஜகத் காரணரான சாக்ஷாத் பரமேசுவரராயும் கூறப்படுவர்.

युगे युगे प्रणष्टस्य शास्त्रस्योद्धरणाय वै ।
श्रुतिस्मृत्यर्थबोधाय पाखण्डनिधनाय च ॥

முற் கூறியவர்கள் ஒவ்வொரு யுகத்திலும், மறைந்த சாஸ்திரங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கும், சுருதி ஸ்மிருதிகளின் உண்மையான அர்த்தம் விளக்குவதற்கும், பாஷண்டர்களைக் கண்டிப்பதற்கும்,

सूत्रेषु तेषु कुर्वन्ति भाष्याणि सुबहूनि च ।

மிகப் பொருளடங்கிய சூத்திர ரூபமான அவ் வாக்கியங்களில் அதிக விஸ்தாரமான பாஷ்யங்களைச் செய்கின்றனர்.

भविष्योत्र पुराणे--

பவிஷ்யோத்தர புராணத்தில்,

कल्यादौ द्विसहस्रान्ते लोकानुग्रहकाम्यया ।
चतुर्भिस्सह शिष्यैस्तु शंकरोऽवतरिष्यति ॥

கலியின் ஆதியில், இரண்டாயிர வருஷ முடிவில், லோகத்திலுள்ளவர்கட்கு அநுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டுமென்னும் அவாவால், நான்கு சிஷ்யர்களோடு கூடச் சங்கரன் அவதரிப்பன்.

मार्कण्डेय संहितायाम्--

மார்க்கண்டேய சம்ஹிதையில்,

लोकानुग्रहतत्परः परशिवस्संप्रार्थितो ब्रह्मणा-
चार्वाकादिमतप्रभेदनिपुणां बुद्धिं सदा धारयन् ।
कालट्याख्य पुरोत्तमे शिवगुरुर्विद्याधिनाथश्चय-
स्तत्पत्न्यां शिवतारके समुदितः श्रीशङ्कराख्यां वहन् ॥

பிரஹ்ம தேவராற் பிரார்த்திக்கப்பட்டு, லோகத்திற்கு அநுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டுமென்னுங் கருத்துடைய பரம சிவன், சார்வாகர் முதலியோர்களது மதங்களைக் கண்டனஞ் செய்

யும் நிபுண மாகிய புத்தியினைச் சதா தாரணஞ் செய்து கொண்டு, காலடி யென்னும் பெயரினை யுடைய உத்தமமான பட்டணத்தில், சிவ குரு வித்தியாதி நாதர் என்ற பெயரினை யுடையவரது பத்தினியிடத்தில், திரு ஆதிரை நக்ஷத்திரத்தில், ஸ்ரீசங்கரன் என்னும் பெயரினைத் தரித்துக் கொண்டு நன்கு பிறந்தனர்.

अन्यत्र पुराणे--

வேறு புராணத்தில்,

कलौ युगे तु संप्राप्ते जंबुद्वीपे महेश्वरी ।
खण्डे भरत संज्ञे तु श्रीशैलगिरिगह्वरे ॥

ஹே மஹேசுவரி! கலி யுகம் நன்கு பிராப்தமாங்கால், ஜம்புத் த்வீபத்தில், பரதம் என்னும் பெயரினை யுடைய கண்டத்தில், ஸ்ரீ சைல கிரியின் குகையில்,

परिधावि वत्सरे तु सप्तम्यां सनि वासरे ।
उद्दण्डवर्षातीते तु दिने नित्योदये शिवे ॥

ஹே சிவே! பரிதாவி வருஷத்தில், சப்தமி திதியில், சனிக்கிழமையில், மிகுந்த மழைக் காலங் கடந்த நித்தியம் உதயமான நாளில்,

मकरोदय वेलायां मध्याह्ने शांकरे गृहे ।
बौद्धोस्सादनकार्यार्थं शङ्करो नित्यरूप धृक् ॥

மகர ராசி உதய காலத்தில், மத்தியாநத்தில், சாங்கரக் கிரகத்தில், பௌத்தர்களை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டுச், சங்கரன் நித்திய ரூபத்தினைத் தரித்து,

अवतीर्णो महेशानि पंञ्चप्रेत समन्वितः ।

ஹே மஹாதேவி! சிருஷ்டி முதல் அநுக்கிரக பரியந்தமான பஞ்ச கிருத்தியங்களை அபிமானித்த, பிரஹ்மா முதல் சதாசிவன் முடிவான பஞ்ச மூர்த்திகளுடன் கூடிய சங்கரன் அவதரிக்கப் போகின்றான்.

शिरहस्ये नवमांशे शङ्करप्रादुर्भावो नाम षोडशोध्यायः

स्कन्द उवाच—

तदा गिरिजया पृष्टः त्रिकालज्ञस्त्रिलोचनः ।
भविष्यच्छिवभक्तानां भक्तिं संवीक्ष्य विस्मयन् ॥ १

मौलिमान्दोलयन्देवो बभाषे वचनं मुने ।
श्रृणु त्वमेभिर्गणपैः मुनीशैश्च सुरैस्तथा ॥ २

प्रभावं शिवभक्तानां भविष्याणां कलावपि ।

ईश्वरोवाच—

श्रृणु देवि भविष्याणां भक्तानां चरितं कलौ ॥ ३

वदामि संग्रहेणैव श्रवणाद्भक्तिवर्धनम् ।
गोपनीयं प्रयत्नेन नाऽऽख्येयं यस्य कस्यचित् ॥ ४

पापघ्नं पुण्यमायुष्यं श्रोतॄणां मङ्गलावहम् ।
पापकर्मैकनिरतान् विरतान् सर्वकर्मसु ॥ ५

वर्णाश्रमपरिभ्रष्टान् धर्मप्रस्रवणान् जनान् ।
कल्यब्धौ मज्जमानांस्तान् दृष्ट्वानुक्रोशतोंबिके ॥ ६

मदंशजातं देवेशि कलावपि तपो धनम् ।
केरलेषु तथा विप्रं जनयामि महेश्वरि ॥ ७

तस्यैव चरितं तेऽद्य वक्ष्यामि श्रृणु शैलजे ।
कल्यादिमे महादेवि सहस्रद्वितयात्परम् ॥ ८

सारस्वता स्तथा गौडा मिश्राः कर्णाञ्जना द्विजाः ।
आममीनाशना देवि आर्यावर्तानुवासिनः ॥ ९

औत्तरा विन्ध्यनिलया भविष्यन्ति महीतले ।
शब्दार्थज्ञानकुशला स्तर्ककर्कशबुद्धयः ॥ १०

जैना बुद्धा बुद्धि युक्ताः मीमांसा निरताः कलौ ।
वेदबोधितवाक्यानामन्यथैव प्ररोचकाः ॥ ११

प्रत्यक्षवादकुशला श्शल्यभूताः कलौ शिवे ।
मिश्राः शास्त्रमहाशस्त्रै रद्वैतोच्छेदिनोंबिके ॥ १२

कर्मैव परमं श्रेयः नैवेशः फलदायकः ।
इति युक्तिपरामृष्टावाक्यै रुद्बोधयन्ति च ॥ १३

तेन घोर कुलाचाराः कर्मसारास्तथा भवन् ।
तेषामुद्धाटनार्थाय सृजामीशे मदंशतः ॥ १४

केरले शशल ग्रामे विप्रपत्न्यां मदंशतः ।
भविष्यति महादेवि शङ्कराख्यो द्विजोत्तमः ॥ १५

उपनीत स्तदा मात्रा वेदान् साङ्गान् ग्रहीष्यति ।
अब्दावधि ततश्शाब्दे विहृत्य स तु तर्कजाम् ॥ १६

मतिं मीमांसमानोऽसौ कृत्वा शास्त्रेषु निश्चयम् ।
वादिमत्तद्विपवरान् शङ्करोत्तम केसरी ॥ १७

भिनत्येव तथा बुद्धान्सिद्धविद्यानपि द्रुतम् ।
जैनान् विजित्य तरसा तथान्यान् कुमतानुगान् ॥ १८

ततो मातरमामन्त्र्य परिव्राट् स भविष्यति ।
परिव्राजकवेषेण मिश्रानाश्रमदूषकान् ॥ १९

जित्वा तु वाङ्मुखेनैव शङ्कराख्योथ मस्करी ।
दण्डहस्त स्तथा कुण्डी काषायवसनोज्वलः ॥ २०

भस्मदिव्यत्रिपुण्ड्राङ्को रुद्राक्षाभरणोज्वलः ।
तारमन्त्रार्थपारीण शिवलिङ्गार्चनप्रियः ॥ २१

स्वशिष्यैस्तादृशै र्घुष्यन् भाष्यवाक्यानि सोऽम्बिके ।
मद्वत्तविद्यया भिक्षुः विराजति शशाङ्कवत् ॥ २२

अद्वैतोच्छेदकान् पापानुच्छिद्याक्षिप्य तर्कतः ।
स्वमतानुगतान् देवि करोत्येव निरर्गलम् ॥ २३

तथापि प्रत्ययस्तेषां नैवासीच्छ्रुति दर्शने ।

सूत उवाच—

मिथ्या शास्त्रार्थकुशलाः तर्ककर्कशबुद्धयः ॥ २४

तेषामुद्बोधनार्थाय यति र्भाष्यं करिष्यति ।
भाष्यं घुष्यन् महावाक्यैः तिष्यजातान् हनिष्यति ॥ २५

व्यासोपदिष्टसूत्राणां द्वैतवाक्यात्मनामिव ।
अद्वैतमेव सूत्रार्थं प्रामाण्येन करिष्यति ॥ २६

अविमुक्ते समासीनं व्यासं वाक्यै र्विजित्य च ।
शङ्करं स्तौति हृष्टात्मा शङ्कराख्योऽथ मस्करी ॥ २७

शङ्कर उवाचः—

सत्यं सत्यं नेह नानास्ति किञ्चिदीशावास्यं ब्रह्मसत्यं च ब्राह्मे ।
ब्रह्मैवेदं ब्रह्म पश्चा त्पुरस्तादेको रुद्रो न द्वितीयोऽवतस्थे ॥ २८

एको देवस्सर्वभूतेषु गूढो नानाकारै र्भासि भानुस्समात्मा ।
पूर्णोऽपूर्णो र्नामरूपै र्विहीनो विश्वातीतो विश्वनाथो महेशः ॥ २९

भूतं भव्यं वर्तमानं त्वयीशे सामान्यं वै देशकालादिहीने ।
नो ते मूर्ति र्वेदवेद्यस्त्वसङ्ग स्संगीव त्वं लिङ्गसंस्थो विभासि ॥ ३०

त्वद्भासा वै सोमसूर्यानिलेन्द्राः भीषैवोदेत्येष सूर्यश्च देवः ।
त्वं वेदादौ स्वर एको महेशो वेदान्तानां सारवाक्यार्थवेद्यः ॥ ३१

ओंकारार्थः पुरुषस्त्वमृतश्च सत्यज्ञानानन्दभूमासि सोम ।
बद्धो मुक्तो नासि सङ्गीह्यसङ्गी प्राणप्राणो मनसस्त्वं मनश्च ॥ ३२

त्वत्तो वाचा मनसा सन्निवृत्तास्त्वय्यानन्दे ज्ञानिनो बद्धभासः ।
त्वत्तो जातं भूतजातं महेश त्वया जीवत्येवमेवं विचित्रम् ॥ ३३

त्वय्येवान्ते संविशत्येव सर्वं त्वं वै को वा स्तौति तं स्तव्यमीशम् ।
किञ्चिज्ज्ञात्वा सर्वभावेन बुध्या त्वामात्मानं वेद्मि देवं महेशम्॥ ३४

ईश्वर उवाच—

इति शङ्करवाक्येन विश्वेशाख्यादहं तदा ।
प्रादुर्बभूव लिङ्गात्स्वादलिङ्गोऽपि महेश्वरि ॥ ३५

त्रिपुण्ड्रविलसत्फालश्चन्द्रार्द्धकृतशेखरः ।
नागाजिनोत्तारासङ्गो नीलकण्ठस्त्रिलोचनः ॥ ३६

वरकाकोदरानद्धजटाभारस्त्वहं तदा ।
तमब्रवं महादेवि प्रणतं यतिनां वरम् ॥ ३७

शिष्यै श्चतुर्भिश्च युतो भस्मरुद्राक्षभूषणः ।
मदंशस्त्वं सुजातोऽसि भुवि चाद्वैतसिद्धये ॥ ३८

पापमिश्राश्रिते मार्गे जैनदुर्बुद्धिबोधकैः ।
भिन्ने वैदिकसंसिद्धे अद्वैते द्वैतवाक्यतः ॥ ३९

तद्वैतगिरिवज्रस्त्वं संजातोऽसि मदंशतः ।
दूर्वास श्शापतो भूमौ जातां वाणीं विजित्य ताम् ॥ ४०

अगस्त्य चरिते देशे तुंगा तीरे सुनिर्मले ।
पुण्य क्षेत्रे द्विजवर स्थापयित्वा सुपूजय ॥ ४१

यत्रास्ते ऋश्यशृंगस्य महर्षे राश्रमो महान् ।
कलावपि ततोऽद्वैतमार्गः ख्यातो भविष्यति ॥ ४२

द्वात्रिंशत्परमायुस्ते शीघ्रं कैलासमावस ।
एतत्प्रतिगृहाण त्वं पञ्चलिङ्गं सु पूजय ॥ ४३

भस्मरुद्राक्षसंपन्नः पञ्चाक्षरपरायणः ।
शतरुद्रावर्तनैश्च तारेण भसितेन च ॥ ४४

बिल्वपत्रैश्च कुसुमै र्नैवेद्यै र्विविधैरपि ।
त्रिवारं सावधानेन स्वर्च सर्व जयाय च ॥ ४५

त्वदर्थं कैलासाचलवरसुपालीगतमहः
समुद्यच्चन्द्राभं स्फटिकधवलं लिंगकुलकम् ।
समासीनो द्योतद्विमलकमलै रर्चय वरम्
कलौ लिङ्गार्चायां भवति हि विमुक्तिःपरतरा ॥ ४६

स शङ्करो मां प्रणनाम मस्करी यशस्करस्तस्करवर्यमार्ये ।
संगृह्य लिङ्गानि जगाम वेगात् भूमौ सबुद्धार्हतामिश्रजैनान् ॥ ४७

सद्यस्सभोगवरमुक्तिसुमोक्षयोगी
लिङ्गार्चनात्प्राप्तजय स्स्वकाश्रयम् ।
तान्वै विजित्य तरसाक्षतशास्त्रवादैः
मिश्रांस काञ्च्यामथसिद्धिमवाप शैवम् ॥ ४८

काञ्च्यां तप स्सिद्धिमवाप्य दण्डी चण्डीशरूपं जगद्कलय्य ।
ब्रह्मैक्य विद्यां रचयन्स भाष्यं शारीरकं नाम जगाद मोदात् ॥ ४९

व्यासेन संभाष्य समेत्य काशीं तं मण्डनार्यं परिखण्ड्य वाणीं ।
जेतुं शरीरान्तरमेत्य कामं कलां जगाहे प्रमदा वराभ्यः ॥ ५०

पुनस्स्वकन्देहमवाप्य तूर्णं पूर्णं निजं काममथाकलय्य ।
वाणीं स जित्वैव तु तां मठे स्वे श्रृंगेरिकाख्ये प्रणिवेश्य तुष्टः ॥ ५१

कापालिकं तं क्रकचं महोग्रम् कर्नाटदेशे निखिलं विजित्य ।
गोकर्णमासात्य तमीशमीड्यं स्तुत्वा महादेव पदं प्रपेदे ॥ ५२

तत्र स्थितान्भास्करभट्टमुख्यान् तं नीलकंठश्च तूर्णीकरिष्यन् ।
काश्मीरमासाद्य स शारदाया स्सर्वज्ञपीठं पदमारुरुक्षत् ॥ ५३

तत्रास्थितान् संसदि सर्वपण्डितान् चार्वाकमुख्यान्विपुलान्विजित्य ।
स दाक्षिण द्वास्थ कवाट भेदं कृत्वा स देव्यापि निशंक्यमानः ॥ ५४

शंकां निराकृत्य निविश्य पीठे ततो बदर्याश्रममाप दण्डी ।
नारायणं तत्र तपज्जलौघं कुंडं प्रशीतस्य निवारणाय ॥ ५५

ध्यात्वा शिवं तत्र निविश्य तस्थौ कैलासदेशादृषभेण देवैः ।
तमेत्य संस्तुत्य यदायुषस्ते कालोऽगमस्त्वं वृषमेऽधिरोह ॥ ५६

इति प्रचीर्णः प्रभुरात्मनि स्वे विचिन्त्य शिष्यान्निजगाद मोदात् ।
यूयं चतुर्दिक्षु मठषु लिंगै स्साकं वसन्त्वित्युपदिश्य हर्षात् ॥ ५७

विवेश पृष्टं वृषभस्य हस्तं संगृह्य वैरिं च मथास्य दत्तम् ।
सर्वैश्च देवैरभिनन्द्यमान स्सशंकरस्तं निजधाम देवः ॥ ५८

विवेश कैलास निवेशमच्छं स्वच्छन्दवृन्दारकवृन्दपूर्णम् ।
तदादितच्छंकरभाष्यमेतद्भमौ जनं मुक्तिपदं दधार ॥ ५९

एतत्तेऽभिहितं देवि मुख्यं मुक्तिपदावहं ।
शांकरं चरितं लोके भविष्यति न संशयः ॥ ६०

इति श्रुत्वा महेशानाच्चरितं शंकरस्य सा ।
पुलकांकुरसंहृष्टा प्रणमाम महेश्वरम् ॥ ६१

इति शिव रहस्ये-नवमांशे-शंकर प्रादु र्भावो नाम षोडशो अध्यायः समाप्तः ॥

कौर्मे पुराणे पूर्व खण्डे त्रिंशोऽध्याये--

करिष्यत्यवतारंश्च शङ्करो नीललोहितः ।
श्रौतस्मार्तप्रतिष्ठार्थं भक्तानां हितकाम्यया ॥ ३३

उपदेक्ष्यति तज्ज्ञानं शिष्याणां ब्रह्मसंज्ञितम् ।
सर्ववेदान्तसारं हि धर्मान्वेदनितर्शितान् ॥ ३४

ये तं प्रीता निषेवन्ते येन केनोपचारतः ।
विजित्य कलिजान्दोषान्यान्ति ते परमं पदम् ॥ ३५

अनायासेन सुमहत्पुण्यं ते यान्ति मानवाः ।
अनेकदोषदुष्टस्य कलेरेष महान्गुणः ॥ ३६

वायु पुराणे-द्वात्रिंशत् अध्याये--

तस्मात्कलियुगं प्राप्य लोकानां हितकारणात् ।
अभयार्थं च देवानां उभयोर्लोकयोरपि ॥ २४

तदा भव्यश्च पूज्यश्च भविष्यामि सुरोत्तमाः ।
तस्मात्भयं न कार्यञ्च कलिं प्राप्य महौजसः ॥ २५

लिंग पुराणे ४० अध्याये--

निन्दन्ति वेदविद्याश्च द्विजाः कर्माणि वै कलौ ।
कलौ रुद्रो महादेवः शंकरो नीललोहितः २०

प्रकाशते प्रतिष्ठार्थं धर्मस्य विकृताकृतिः ।
ये तं विप्रा निषावन्ते येन केनापि शंकरम् ॥ २१

कलिजान् दोषान् विनिर्जित्य प्रयान्ति परमं पदम् । २२

शिव पुराणे--

व्याकुर्वन् व्याससूत्रार्थं श्रुतेरर्थं यथोचिवान् ।
श्रुतेर्न्याय्य स्स एवार्थः शंकरो विततान यम् ॥

शिव पुराणे-कालिका खण्डे-लकुटीश्वर माहात्म्ये-
नारदं प्रति सनत्कुमार वचनम्--

कृते ज्ञानप्रदस्सत्य स्त्रेतायां दत्त एव च ।
द्वापरे व्यास नामा तु कलौ शंकर उच्यते ॥

ब्रह्मा सत्यो हरिर्दत्तो व्यासो रुद्रः प्रकीर्तितः ।
शंकरस्सविता साक्षादीश्वरः परदैवतम् ॥

युगे युगे प्रणष्टस्य शास्त्रस्योद्धरणाय वै ।
श्रुतिस्मृत्यर्थबोधाय पाखण्डनिधनाय च ॥

सूत्रेषु तेषु कुर्वन्ति भाष्याणि सुबहूनि च ।

भविष्योत्र पुराणे--

कल्यादौ द्विसहस्रान्ते लोकानुग्रहकाम्यया ।
चतुर्भिस्सह शिष्यैस्तु शंकरोऽवतरिष्यति ॥

मार्कण्डेय संहितायाम्--

लोकानुग्रहतत्परः परशिवस्संप्रार्थितो ब्रह्मणा-
चार्वाकादिमतप्रभेदनिपुणां बुद्धिं सदा धारयन् ।
कालट्याख्य पुरोत्तमे शिवगुरुर्विद्याधिनाथश्चय-
स्तत्पत्न्यां शिवतारके समुदितः श्रीशङ्कराख्यां वहन् ॥

अन्यत्र पुराणे--

कलौ युगे तु संप्राप्ते जंबुद्वीपे महेश्वरी ।
खण्डे भरत संज्ञे तु श्रीशैलगिरिगह्वरे ॥

परिधावि वत्सरे तु सप्तम्यां सनि वासरे ।
उद्दण्डवर्षातीते तु दिने नित्योदये शिवे ॥

मकरोदय वेलायां मध्याह्ने शांकरे गृहे ।
बौद्धोत्सादनकार्यार्थं शङ्करो नित्यरूप धृक् ॥

अवतीर्णो महेशानि पंञ्चप्रेत समन्वितः ।